KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2016. tavasz
XX. évfolyam 1. szám

Fotó: Gánes Tamás

Áldott nagyhetet és húsvéti ünnepeket kívánunk!

Szeretett gyülekezet!

Sűrű és gazdag az év azon időszaka, amit ebben a Hírlevélben felölelni próbálunk. Visszatekintünk adventre és a karácsonyi ünnepekre, de a böjti időszak vége felé közeledve, egyre inkább legnagyobb ünnepünk, a nagyhét és húsvét felé fordul figyelmünk. A címlapon látható kereszt (Gáncs Tamás fotója) az egész évre tervezett „profán keresztek" sorozat első változata. A húsvéti készülődést szeretnénk segíteni mind az áhítattal, mind Luther két prédikációjának rövid bemutatásával is.

A *Beszélgetősarok* rovatban ismét két, a gyülekezet életében fontos szerepet játszó emberről tudhatnak meg érdekes dolgokat. Az elmúlt hónapok eseményeire való emlékezés mellett örömünkre szolgál, hogy különösen gazdag lett a *Kitekintő* rovat: a sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezetünkből érkezett beszámoló mellett betekintést nyerhetünk a moszkvai evangélikus gyülekezet múltjába és jelenébe, és értesülünk a felekezetek közötti párbeszéd néhány fontos új állomásáról. Ismertetjük a húsvétig előttünk álló gazdag alkalom- és programkínálatot; hálásak vagyunk ezekért a lehetőségekért is. Bátorítunk mindenkit arra, hogy akár szóban, akár írásban elmondja véleményét a Hírlevéllel kapcsolatban, ezzel segítve bennünket abban, hogy a legnagyobb érdeklődésre számító témákat tudjuk a következő számokban is felkarolni! Áldott nagyhetet és húsvéti ünnepet kívánunk a szerkesztőbizottság nevében:

Bernhardt Dóra,
Gáncs Tamás és Ecsedi Klára

Tartalom

Hangoló: Szenvedés és kereszt **3**
Beszélgetősarok **4–8**
…Blázy Árpádnéval 4
…Lehoczkiné, Sárikával 7
Montázs **9–14**
Köszönet az adományokért 9
A változás lehetősége 9
Ahol a kicsi sok 10
Húszéves a Kántorátus 12
Gyermekek szája által 13
500: Prédikációk nagyszombatra 15
Kitekintő **16–22**
Mozaikok Moszkvából 16
Emlékezés Sepsiszentgyörgyön 19
Egységtörekvések 20
Ajánló: Ha Isten úgy akarja 23
Lélekemelő **24**
Pápai Páriz Imre gondolatai 24
Lukács-passió 25
Önfenntartó gyülekezet (?) 27
Hírek, események **28**
Anyakönyvek tükrében 29
Istentiszteleti rend 31
Hivatali rend, telefonszámok 32

Szenvedés és kereszt

„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.” Ézsaiás 53, 4.

A várandóssághoz és születéséhez traumák sora kötődik. Halálához még nagyobb trauma és igazságtalanság tapadt. Még életében súlyos kínokat hordozott magában, s szinte senki, még övéi sem értették meg. Más volt, mint a többiek: *„Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhettünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna.” (Ézsaiás 53, 2.)*

Kétségkívül szenvedett. Iszonyúan és kimondhatatlanul.

Mégis miért? Mi értelme volt ennek?

Bárkiről lehetne szó. Egy szerencsétlen emberről, akit sajnálunk, vagy ránézni sem bírunk, vagy vizeletszagú és idősotthonban van, vagy kórházban fekszik és gépek segítik az életben maradását, vagy az utcán húzza meg magát egy szélvédettebb sarokban, és a négyes-hatos villamoson *„eltakartuk arcunkat előle” (Ézsaiás 53,3)*, mert büdös, és mert szégyelljük magunkat, ha a szemébe kell néznünk és nem adunk. *„Megvetett volt, nem törődtünk vele.” (Ézsaiás 53, 3)* Vagy bárki lehet, aki elmegy a pszichiáterhez egy összetört élettel, zátonyra futott házassággal, lelki kiúttalansággal, pánikbetegséggel… És sorolhatnánk mindazt a nyomorúságot, ami valóság az emberek mindennapjaiban. A magány, a nélkülözés, a testi vagy lelki szenvedés, megaláztatás, kudarc, gyász…

Ő és mi. Ő és én. Ő és te. Ő egy közülünk. Sőt a legkisebb mindenki között, a legbetegebb, a vegetáló, halálra ítélt kis csecsemő, ő a pici élet, aki megfogant, ő az, aki felesleges. És fordítva: én, te, mindenki - Ő maga. Amikor szenvedek, amikor szenvedsz, amikor ki sem látsz a romokból, a szakadék mélyéről és az alagút sötétjéből, akkor is Ő vagy. Mert Ő benned él. Húsvét óta elválaszthatatlanul újra. Ez húsvét jó híre!

Többé már nem mellettem, velem, előttem, értem, hanem BENNEM szenved az Isten.

Ez miért jó hír? Mert először is, ha szenvedek, tudom, hogy vége lesz egyszer a szenvedésnek. Ez olyan biztos, mint ahogyan éjszaka után eljön a hajnal, mert egyszer eljött már Húsvét hajnala. Van feltámadás, van túlvilág, és van halál utáni teljes élet. ŐBENNE. Ezért nem kerülhető ki a kereszt, a szenvedés sem. Mert akiben Jézus él, szükségképpen részesedik a szenvedésben és boldogságban egyaránt.

Másodszor, Jézus magasabb szintre emeli a szenvedést. Ő elénk élte, hogyan lehet szenvedni. Az ember nem

pusztán önmaga vétkéért szenvedhet, hanem bekapcsolódunk Jézus áldozatába. Mert a karácsonyi megtestesülésnek ez a csúcsa, ide fut ki: megnemesül a szenvedés, a kereszt. Nem magam miatt, mások miatt, a bűn, a gonosz miatt szenvedek, hanem a megváltott világért veszem fel a keresztet Jézussal együtt. Az Ő szívével egyesülök a kereszten. Csak így van értelme, és csak így lehet elhordozni a nagy nehézségeket, az igazi mélységet.

De mindenekelőtt Ő hordoz minket:

„Megvetett volt és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele.

Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.

Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozta.

Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze.

Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg."

Ézsaiás 53, 3-5.

Kondorosyné Alexandrova Marianna

A narancssárga Bibliától a kelenföldi gyülekezetig

Tavaly ősszel volt tíz éve, hogy Blázy Árpádné Márti megkezdte lelkészi szolgálatát gyülekezetünkben. Ebből az alkalomból beszélgettünk vele.

– Mi indított arra, hogy a lelkészi hivatást válaszd?

– Minden egy narancssárga Bibliával kezdődött. Olyan korszakban voltam gyermek és fiatal, amikor a hit dolgairól nem igazán volt tanácsos beszélni. De mégis fontos volt a családomnak, környezetemnek. Soha nem rejtettük véka alá a hitünket. Külföldről kaptunk magyar nyelvű könyveket, részben rokonoktól Magyarországról, részben Hollandiából. Így került hozzánk egy gyermekbiblia, amit mi egyszerűen csak narancssárga Bibliának hívtunk. Az ott olvasott történetek indították el bennem a vágyat, hogy ha nagyobb leszek, akkor többet megtudjak majd arról a világról és arról a tényről, hogy azok a történetek hogyan válhattak és válhatnak sokak életében megtartó erővé. Hosszú lenne leírni, hogy milyen áldozatok árán jutottam odáig,

hogy teológiát tanulhattam és lelkész lehetek.

– Mi jut eszedbe, milyen érzéseid vannak, amikor a tíz évvel ezelőtti eseményre, felszentelésedre gondolsz?

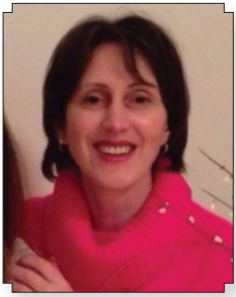

– Hihetetlenül nagy öröm volt, ugyanakkor félelem is. Igazából akkor szembesültem azzal, hogy nincs visszaút, mert, ahogy Jézus mondta: ha valaki az eke szarvára teszi a kezét és hátratekint, az nem alkalmas az Isten országára. Nagy megtiszteltetés volt, hogy mind Gödöllőről (előző gyülekezetünkből), mind Kelenföldről egy-egy busznyi ember érkezett Aszódra, ahol négy másik lelkésztársammal együtt – Szebik Imre püspök úr betegsége miatt – Gáncs Péter püspök úr avatott lelkésszé bennünket. Egyedülálló módon ehhez bónuszként még hozzájött, hogy az MTV is közvetítette ezt az ünnepet.

Nagyon izgultam, hogy a kelenföldi szolgálatban megálljam a helyemet. Különleges volt ugyanis a mi helyzetünk, hiszen a Budai Egyházmegye első olyan lelkészházaspárja lettünk, akik egy gyülekezetben szolgálnak. Előttünk erre nem volt példa. Azóta már két budai gyülekezet is követte ezt a példát, hiszen már Budahegyvidéken és a budavári gyülekezetben is lelkészházaspár szolgál.

– Az elmúlt tíz évre visszanézve ilyennek képzelted el az életedet, munkádat? Mire emlékszel vissza legszívesebben és legkevésbé szívesen?

– Tizenöt éve élünk ebben a gyülekezetben. Ez a 15 év rendkívül gyorsan eltelt. A gyermekeink itt váltak felnőtté, sok kis hittanossal, gyülekezeti gyermekkel együtt. Jó dolog látni, hogy azon gyermekek közül, akikkel egész pici korukban találkoztam és tanítottam őket, szüleik példáját követve és hiszem, hogy a gyülekezeti alkalmak áldásaként is, ma már sokan munkatársak a gyermekek és az ifjúság körében, vagy egyéb szolgálati területen. Ilyenkor arra gondolok, hogy talán az az igemag, aminek elszórása az én feladatom volt, nem csak szikla közé esett, hanem talált magának jó talajt is.

Üröm az örömben mindig van. Összetörte a szívemet és majdnem a hitemet is az a három évvel ezelőtti esemény, ami a gyülekezetben történt. Arra a bizonyos levélre gondolok, amelyben olyan vádakkal illettek bennünket, ami igen nagy szomorúságot és megosztottságot okozott nemcsak nekünk, de sokaknak a gyülekezetből. De mint minden rosszból, ebből is megtanultam, hogy azokat az embereket, akikben ilyen ellenérzés van irányunkban, még jobban kell szeretni. Nem megoldás a rosszra rosszal válaszolni, megsértődni, feszültséget szítani. A krisztusi út nagyon nehéz, azonban ha ezen járok, akkor

azt is kell, hogy tudjam cselekedni, amit Ő elvár ilyen esetekben. Ezt azóta is tanulom. Nagyon hálás vagyok azért a sok szeretetért, imádságért, amely kísér és erősít engem és családomat.

– A lelkészi munka mely részei állnak legközelebb hozzád, mi nyújtja neked a legtöbb örömet? És mit találsz a legnehezebbnek?

– Nem értek egyet azokkal a lelkészekkel, akik gyülekezeten belül úgy végeznek szolgálatot, hogy kiválasztják maguknak azt, ami nekik tetszik, és ebből adódóan természetes, hogy abban jók. Hála Istennek, jelenleg a gyülekezetben nem ez a trend. Lelkészként mindhárman úgy gondoljuk, Isten jelenleg nekünk egy egész gyülekezetet adott: kicsiket, nagyokat, fiatalokat és öregeket, betegeket, keresőket és kételkedőket. A szolgálat szépsége és kihívása is éppen ebben rejlik. Igaz azonban, hogy az ember nem érthet mindenhez, de mégis fontos, hogy a gyülekezet, mint egy *egész*-séges test legyen előttünk.

Három évet dolgoztam egy református szeretetotthonban; akkor nagyon átéreztem, hogy milyen fontos az idősekkel való foglalkozás, látogatás, vigasztalás. A gyülekezetünk területén nagyon sok az idős, magányos ember, akiket nagyon szívesen látogatok. Ugyanakkor nagyon fontosnak érzem a fiatal házasok között végzett munkát is, hiszen ők a garancia arra, hogy ahogy eddig, ezután is legyen gyülekezet Kelenföldön.

– Mi jelenti számodra a testi-lelki feltöltődést?

– Hát ez egy nagyon jó kérdés. De egyszerű rá a válasz: nagyon szeretek olvasni. Amikor lelki feltöltődésre vágyom, akkor lelki olvasmányt választok, amikor pedig szellőztetni akarom a leterhelt agyamat, akkor egy-egy jó krimit keresek. Ha az időm engedi, akkor tornázni járok, és kirándulni, Árpádommal, hiszen a lányaink lassan már kirepülnek a családi fészekből.

– Hogyan képzeled el a következő tíz évet, milyen terveid vannak?

– Az egyik vasárnapi istentiszteletet követően egy fiatal lány lépett oda hozzánk – Árpáddal voltunk beosztva aznap – fényképet szorongatva a kezében. Egy kis fiatal doktornőről van szó, aki, mint elmondta, a siófok-kötcsei gyülekezetből költözött Budapestre, és keresett meg minket. Kiderült, hogy Árpád eskette a szüleit, amikor még siófoki lelkész volt. Akkor döbbentem rá, hogy a fontossági sorrend az, amit az előbb említettem. Nagy kihívás ez, de ugyanakkor szép feladat is. Mi látjuk az elődeink „magvetését", és tudom, hogy a mi szolgálatunk sem hiábavaló, mert „nem az számít, aki plántál, sem az, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja." Eddig is, ezután is arra fogok törekedni, hogy mindazokat, akik rám bízattak, megértéssel, szeretettel és türelemmel pásztoroljam, amíg Isten alkalmasnak tart erre.

- BD -

Beszélgetés Sárika nénivel – nem csak könyvelésről

Már korábban hírt adtunk róla, hogy 2015. december 31-ével Lehoczki Andrásné, Sárika néni abbahagyta gyülekezetünkben több évtizede hűségesen végzett könyvelői munkáját. Ebből az alkalomból készült ez a beszélgetés.

– Először arra szeretném kérni Sárika nénit, hogy meséljen magáról néhány szót.

– Csernovics Icával együtt jártunk a régi Deák téri gimnáziumba. Ő kért először, még nem hivatalosan, hogy keressem meg a hibát a gyülekezet könyvelésében. Majd Missura Tibor lelkészsége idején lettem hivatalosan a gyülekezet könyvelője.

– Megszokott dolog volt fiatalkorában, hogy egy nő a gazdasági pálya iránt érdeklődik?

– Nem, elég kevés női könyvvizsgáló volt. Én mindig szerettem a matematikát. A gimnáziumban Filarszky Erzsi néni volt a matematikatanárom, nagyon jól tanított. Olyan jól elmagyarázta az anyagot, hogy a könyvet fel sem kellett vágnom otthon, s mégis tudtam.

– Miért a Deák térre járt iskolába, hiszen én úgy tudom, Sárika néni református, s voltak református gimnáziumok is Budapesten?

– A családom apai része evangélikus. Apai nagyapám lelkész volt. Anyám származott Debrecenből, református családból, s én az ő vallását követtem. De ebből semmi gond nem származott. A nagyapám, Petrovics Pál rendkívül nyitott ember volt. (*A név nem véletlenül ismerős, ugyanis Petőfi családjáról van szó. Sárika néninek és a költőnek közös felmenője van.*) A budafoki családi ebédeken – mert lelkészként ő felügyelte a budafoki templom építését – nemcsak anyám, hanem egy másik, katolikus vej, és az egyik unokatestvérem zsidó férje is sokszor együtt volt békességben, a férfiak tarokkoztak. Az ostrom alatt visszakerültünk abba a budafoki házba, ahol a nagyszüleim korábban éltek, mert mi a Dombóvári utcában laktunk, ami akkor frontvonallá vált, ezért el kellett jönnünk onnan. Szerencse volt, hogy Budafokon abban a házban lakott az orosz parancsnok is, aki nem engedte, hogy a házban lakóknak bármi bántódása essen.

Amikor apám hadifogsága miatt 17 évesen én lettem a családfenntartó, akkor már a Standard vállalatnál dolgoztam. Ez a Hauszmann Alajos utca és a Fehérvári út sarkán állt. Telefonközpontokat gyártottunk, de a németeknek is mi készítettünk katonai adóvevőket. Végigjártam itt a szamárlétrát, 1953-ban már mérlegképes könyvelő voltam.

– Sokszor láttam istentiszteleteken, találkoztunk munkatársi karácsonyokon...

– Igen, tényleg szívesen mentem mindig az istentiszteletekre, azóta, hogy az unokatestvérem Szántó Róbert lelkészsége idején itt konfirmált. Az öcsém még a Botta István-féle ifjúság tagja volt. Kirándulni is jártam a gyülekezettel. Egyik legnagyobb élményem, mikor Mátéval Sepsiszentgyörgyön voltunk, s én nem mentem a többiekkel Kézdivásárhelyre, hanem a vendéglátóim elvittek Hosszúfaluba. Itt volt ugyanis a nagyapám lelkész, aki itt is templomot épített. Láthattam azt a szobát is, ahol az apám született. A gyülekezet még most is nagyra tartja nagyapám munkásságát. Ő verseket is írt, a Trianon utáni versei a Fébé kiadásában jelentek meg. A még 1913-ban, Hosszúfaluban megjelent kötetet a gyülekezet a templom építésének századik évfordulójára újra megjelentette, ezt nagyon sokan anyagilag is támogatták.

Szárszóra is szívesen járok. Voltam ott gyülekezeti hétvégén, és nyaranta rendszeresen töltök ott egy hetet, amikor is az 1931-es évfolyamú lelkészek találkozója van. Itt sok kedves ismerőssel és baráttal találkozom.

De jártam szeretetvendégségekre, korábban férjemmel házaspáros körre.

– A számok tükrében milyennek látja a gyülekezetünk életét?

– Egyre kevesebb a bevétel, az áldozati vasárnapokon is kevesebb folyik be. Viszont a farkasréti perselypénzek sokszor elérik a Bocskai úti bevételeket is. Templomba is kevesebben járnak, konfirmandusok sincsenek annyian.

– Miért hagyta abba most a munkát, hiszen olyan energikus?

– Ákos is meglepődött, mikor mondtam, de már fáraszt. Régebben izgatott, hogy megtalálom-e a hibákat, kijön-e a könyvelés, de most már nem. Bár munka még mindig van, hiszen az előző évről áthúzódó tételeket még rendbe kell tennem.

– Köszönöm a beszélgetést! Jó egészséget kívánunk az elkövetkező évekre.

- IVE -

Minden az asztalnál dől el – asztal-közösség-építés

Tavaszi gyülekezeti hétvége a kérdések évében ♦ **Balatonszárszó, 2016. április 8–10.**

Amit biztosan megkérdezünk:

♦ „Étkezési zavarok” a Bibliában?

♦ Különbözőségek az asztal körül?

♦ Egy az asztal, de van mindenkinek helye?

Köszönet az adventi vásáron összegyűlt adományokért

Nagy örömmel és hálás szívvel számolunk be a harmadik adventi jótékonysági vásárról. 2015-ben a szeniorifi és a kisifi mellett a családi istentisztelet és a nagyifi néhány tagja is bekapcsolódott a szervezésbe, így igazán széleskörű összefogással készültünk az adventi vasárnapokra.

Hála a gyülekezet lelkes adakozóinak, a vásár összbevétele 185.500 forint lett, melyet az alábbiak szerint osztottunk szét:

- 91.000 forintot adtunk át a Fraknó utcai szeretetszolgálat részére, a gyülekezeten belül megvalósuló missziói szolgálat támogatására,
- 94.500 forint a Fikisha Kenya Utcagyerek Misszió támogatására került átutalásra.

Meggyőződésünk, hogy az adományok jó helyre kerültek és jó ügyeket szolgálnak.

Bizakodva, hogy 2016-ban is elő tudjuk készíteni a vásárt, kérjük a Testvéreket, imádságban hordozzák ezt a kezdeményezést is!

Erős vár a mi Istenünk!

A vásár szervezői

A változás lehetősége

Mindig is problémám volt azzal a közmondással, hogy „egy fecske nem csinál nyarat”. Hiszen minden tavasszal azt látjuk, hogy ha egy fecske már megérkezik, a változás elkerülhetetlen, közel van a nyár. Valami ilyesmi volt az a kezdeményezés, hogy a hajléktalanoknak is tartsunk karácsonyi ünnepséget. Mintegy 15 évvel ezelőtt dr. Erdődy Tiborné Judit és lelkes munkatársai, gyülekezeti tagok, elhatározták, hogy az ünnepek közeledtével, ha csak néhány órára is, de megidézik az egykori karácsonyok hangulatát, légkörét. A Fraknó utcai családsegítő központ nem igazán alkalmas ilyesmire, ők azonban ragyogóan megoldották az esemény lebonyolítását. Azóta is, minden egyes évben, a karácsony közeledtével a hetenkénti szolgálat mellett megrendezésre kerül ez a közös énekléssel, igehirdetéssel, ajándékosztással egybekötött alkalom. Megható, ahogyan a szemekben a könny mellett megcsillan a ráismerés, amikor felcsendül egy-egy régi dal. Szinte mindenkinek van valami emléke, amit meg is osztanak velünk, lelkészekkel és munkatársakkal. Hiszen ők sem voltak mindig hajléktalanok. Szerető családban

nőttek fel, csak aztán elsodródtak az élet tengerén és nem találják a biztos kikötőt, ahol újra tudnák kezdeni a küzdelmet. Jó látni, ahogy évről-évre egyre többet értenek meg az értük folyó szolgálat lényegéből. Megható számomra az igyekezetük: emlékszem, ezen alkalmak kezdetekor türelmetlenül várták, hogy mi lesz a vacsora és az ajándék. Most már többen figyelnek arra, hogy erre a délutánra a lehető legjobb formájukat hozzák. Talány, hogy honnan, de felveszik a legtisztább ruhát, megmosakszanak, megborotválkoznak, sőt ajándékkal kedveskednek nekünk, ezzel köszönve meg a velük való törődésünket.

Nagy-nagy hálával emlékezünk mi lelkészek Judit nénire, akit nemrég hazaszólított a mindenható Isten. Ő igazi „fecske" volt, aki nem ismerte azt a szót, hogy „nem". Töretlenül küzdött még betegen is azért, hogy a „gondozottjainak" mindig a lehető legtöbbet, legjobbat nyújtsa. De köszönet a többi munkatársnak is, régieknek és újaknak egyaránt, akik szintén beálltak a szolgálatba, és idejüket, pénzüket, erejüket nem kímélve hétről-hétre helyt állnak. Judit nénitől a Lázár házaspár vette át a stafétabotot, őket pedig Mohácsi Lajosné Gabika követte. Ő hihetetlen leleményességgel tudja a kicsiből is a lehető legjobbat kigazdálkodni. De köszönet illeti Valit, Miklóst, Zolit, a két Zsuzsát, Juditot, Évikét, Marcsit és az alkalmi segítőket is. Nagyon köszönjük a soksok ajándékot, nagylelkű adományokat, amelyek folyamatosan érkeznek. Az utóbbi időben több alkalommal ebből támogattuk a bátorterenyei gyülekezet szegényeit, sokgyermekes családjait is, akik rendkívül hálásan és boldogan fogadják adományainkat. Kívánom, hogy továbbra is legyen szívügyünk ez a nehéz szolgálati terület, és merjünk ilyen „fecskék" lenni, akik igenis tudják, hiszik és látják, hogy ott, ahol ők megjelennek, átélhető, ha csak kicsiben is, a változás.

Blázy Árpádné

Ahol a kicsi sok

A Szent Margit Gimnázium 2015. december 2-án tartotta lelki napját. Az evangélikus és református diákok ezen a napon egy iskolán kívüli programon vettek részt. Mindenki nagy érdeklődéssel várta az előadókat, akik először tartottak a „Margitos diákoknak" prezentációt. Érdeklődéssel vártuk, hiszen már az iskolai felvezető is érdekesnek bizonyult.

Bálint Zoltán és felesége, Bálint Beáta a délelőtt folyamán életútjukról meséltek, arról, hogy Zoltán munkáján keresztül jutottak el Kenyába, ahol Beáta az Evangélikus Külmissziói Egyesület

önkéntes munkatársaként Nairobi nyomornegyedeiben szervezi azóta is az AIDS-árvák, az özvegyek, rászoruló betegek megsegítését.

Az első utazásuk során szembesültek az ottani oly nagymértékű szegénységgel, éhínséggel, nehézségekkel, amit európai ember talán elképzelni sem tud. Elhatározták, hogy a tőlük telhető módon segítenek a rászorulóknak és mára elérték, hogy egy nairobi iskolában, adományoknak köszönhetően, a gyerekek napi egyszeri étkeztetését tudják biztosítani mind a mai napig.

Döbbenten figyeltük a képeket és hallgattuk a történeteket, amik az emlékezetünkbe vésődve mindmáig megmaradtak. De mindezek után interaktív játékkal oldódott a döbbenet, mert vállalkozó szellemű fiatalok, sőt még tanárok is beöltözhettek eredeti törzsi ruhákba. Kisebb divatbemutató lett belőle, ami mindenkinek mosolyt csalt az arcára. Ezek után pedig felmérték, menynyire figyeltünk, és csoportokra osztva egy kvízjátékban versenyezhettünk.

A nap közös imával zárult, ami a lelki napunkat megkoronázta. Erős közösségként több, mint százan imádkoztunk egymásért és azokért a gyermekekért és fiatalokért, akikről aznap hallottunk, nyomot hagyva a szívünkben.

Antal Sára

Gyülekezetünk szenior ifjúsága önkéntes adományokkal és az adventi jótékonysági vásár bevételének egy részével évek óta támogatja a nairobi „utcamisszió” tevékenységét, ezen belül egy gimnazista diák tanulmányait, kollégiumban való lakhatását, tanszereinek megvételét. Ha valaki támogatni kívánja az ott folyó munkát, érdeklődhet bátran Bence Zsófinál, illetve erről a munkaágról az EKME honlapján többet is meg lehet tudni. (szerk.megj.)

Húszéves a Fővárosi Protestáns Kántorátus

A templomunkban tartott ünnepi vesperásról több helyen is olvashattunk megemlékezést. Úgy gondoltuk, ahelyett, hogy még eggyel gyarapítanánk a január 31-i eseményről szóló megemlékezések sorát, azt a – kántorátus lényegét megragadó – cikket adjuk közre, ami az evangelikus.hu-n jelent meg február 5-én, de talán nem mindenki olvasta.

Az *evangelikus.hu* oldalán megtekinthető a teljes liturgia videofelvétele, ezért ez az írás nem tudósítás kíván lenni, hanem egy *keresztény muzsikus* gondolatai, aki élete legnagyobb ajándékai közt tartja számon, hogy megérezhette a vespera közösségteremtő, hitmélyítő, gyógyító hatását, és tovább is adhatta a fiataloknak a fóti kántorképzőben.

De mi minden rejlik a vesperában (és általában a *zsolozsma*-istentiszteletekben)?

Ökumené. A zsolozsma alapja, a *Zsoltárok könyve,* a kereszténység legfontosabb imádsággyűjteménye. A zsoltáros istentiszteleteken csak olyan szövegek hangzanak el, amelyeket bármely felekezet magáénak érezhet: kiváló keret ökumenikus alkalmak számára.

Állandóság, biztonság. Ha valaki rendszeresen vesz részt vesperán, egy idő után megérzi, mit ad az egymást követő tételek dramaturgiája: az örökérvényűség távlatát, az otthonosságot, a biztonságérzetet.

Időbeli és térbeli tágasság. A zsoltáros imádság gyökerei nem is évszázadosak, hanem évezredesek. A mai ember, ha énekel és imádkozik, egyrészt az időben előtte jártakhoz kapcsolódik, más-

részt a földrajzilag távoli kortársakkal kerül közösségbe. Hihetetlen ereje lehet ennek a tudatnak!

Minőségi zene – de nem önmagáért. Az eddigi pontok nem kapcsolódtak a zenéhez; a zsolozsmában nem is ez a lényeg, hanem az imádkozott szövegek. De ha a műzene is helyet kap, különleges tapasztalatot szerezhet a közreműködő muzsikus. Egészen más a liturgia keretein belül énekelni, mint a hangversenyen. Minden hangnak többletet ad, ha istendicséretként hangzik el, és nem csupán a hallgatóság tetszését akarja elnyerni.

Kívánjuk ezért az evangélikus honlap olvasóinak, hogy megtapasztalhassák az örök imádságba való bekapcsolódás élményét: gyülekezetben vagy konferenciákon, evangélikus közegben vagy ökumenikus keretek között!

A Kántorátus tagjainak pedig azt, hogy őrizzék a lángot! Maradjanak meg a vasárnap esti kelenföldi vesperák az istendicséret, az egymással való közösség és az öröméneklés helyének!

Ecsedi Zsuzsa

Gyermekek szája által

Vélemények a februári ifis-konfis táborról

Ahogy tavaly, idén is sor került a kisifisek és a konfirmandusok fóti hitmélyítő táborára. A csomádi, pesterzsébeti és kelenföldi gyülekezetek gyermekei-ifjai mellett hét felnőtt fiatal, köztük ifjú teológushallgatók is eljöttek, akik a lelkészek – Lajtos János, Győri János, Blázy Árpád – mellett maguk is kivették részüket a szolgálatokból. Az előadások, áhítatok, kiscsoportos beszélgetések, valamint a vetélkedő vezérgondolata ezúttal így hangzott: *Nyomozás feltámadás ügyben*. Hogy milyen is volt a böjti időszak második hétvégéje? Hallgassunk meg néhány kelenföldi véleményt:

A kisebbek:

– A tábor szerintem sokkal jobban sikerült, mint ahogy azt eleinte gondoltam. Sok új baráttal ismerkedtem meg, és talán közelebbről megismertem Jézust és magát az URAT is. A filmrészletek nekem nagyon meghatóak voltak, főleg az, amikor az ateista filozófia professzor az utolsó pillanataiban megtért. Azt hiszem, hogy ez tényleg egy hitmélyítő hétvége volt. *(Fejér Ágoston)*

– Rendkívül tartalmas volt a tábor. Sok új barátot szereztem. A beszélgetéseknél mintha mindig közelebb kerültem volna Istenhez. Nagyon jó volt, hogy a beszélgetésekbe minket is bele-

vontak. Amellett, hogy jókat beszélgettünk, eleget fociztunk is. *(Harmati Bence)*

– Nagyon jól éreztem magamat. Lettek új barátaim. Úgy érzem, közelebb kerültem Istenhez és a konfirmandus társaimhoz. Nagyon jókat énekeltünk, és a legjobban a focizás tetszett. *(Ittzés Miklós)*

S a nagyobbak:

– Nagyon jól éreztem magam ezen a hétvégén. Kicsit aggódtam, hogy milyen lesz a nálam fiatalabb gyerekek között, de sokkal jobb volt, mint amire számítottam! Sok új barátot szereztem, és a saját gyülekezeti csoporton belül jobban összeismerkedtünk. Mindeközben Istent is jobban, közelebbről megismertem. Sokat segített a konfirmációhoz a tanulásban, és a hitem mélyítésében is. *(Sebő Áron Zsombor)*

– Mikor elindultam a táborba, tele voltam félelmekkel. Lesznek-e olyanok, akiket ismerek, lesznek-e olyanok, akikkel tudok beszélgetni, és lesznek-e olyanok, akik megértenek és elfogadnak? Még odafelé, a metrón jöttem rá, hogy nincs is mitől félnem, mert vannak, akiket ismerek, és ők is ismernek engem. Minden kérdésemre és kételkedésemre választ kaptam. Így tudtam a hétvégémet máshogy tölteni, mint ahogy megszoktam. Sőt sikerült elfogadni, hogy itt lehetek más. Lehetek valaki olyan, aki igazából nem vagyok. És hallhattam Isten szavát, amit a zajos hétköznapokon nem. És a lelki megnyugvás, a lecsendesülés, amit kaptam, mindennél értékesebb. Amit kaptam, nem más, mint Isten szeretete. *(Szakmáry Dalma)*

– Nagyon jól éreztem magam a táborban. Az összes áhítat és előadás mélyen érintett. Olyan emberekkel találkoztam, akikre fel tudok nézni és örülök, hogy láthattam, milyen mély hitük van. Egész hétvégén Istenre tudtam figyelni, a vele való kapcsolatomat tudtam megújítani. Hálás vagyok Istennek, hogy ott lehettem, mert nagyon szükségem volt egy ilyen hétvégére. Bármikor szívesen újra mennék. *(Harmati Eszter)*

Prédikációk nagyszombatra

A most készülő Luther-sorozat már megjelent 6. kötete prédikációkat tartalmaz (*Luther válogatott művei 6. Budapest, 2015, Luther Kiadó*). Olvasható az 1529. év nagypéntek délutánjától húsvét délutánjáig elmondott öt prédikáció is. Ez tulajdonképpen egy igehirdetés sorozat, melyből most a nagyszombat napján elhangzott két szöveget emelném ki, remélve, hogy felkeltem az érdeklődést a többi iránt is. Azért a nagyszombatiakat választottam, mert sokszor hajlamos vagyok megfeledkezni erről az ünnepről, s ezzel akartam készülni az idei nagyhétre.

A délelőtti prédikáció címe: A megbocsátó Közbenjáró és irgalmas Úr. „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek" – így imádkozott Jézus a kereszten. Megdöbbentő erővel mutat rá Luther, hogy milyen mély elhagyatottságban, gúnyolódás és fizikai szenvedés közepette hangzott fel ez az imádság, mely rögtön meghallgatásra is talál, hiszen az őt [Krisztust] korábban gúnyoló bal lator hozzá fordul, és kegyelmet kér tőle. Példaként állítja elénk azt a gonosztevőt, aki fel- és elismerte, hogy a büntetés jogosan sújtja. Mily nehéz az embernek eljutnia idáig, hogy beismerje, semmi jóra nem méltó, sőt minden rossz, ami éri, méltán történik, de Krisztushoz fordulva, benne reménykedve az ő ígéretének birtokosa lehet: „Bizony mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban."

A délutáni prédikáció a helyettünk szenvedő Megváltót állítja a középpontba. Aki megtapasztalja a bűneink miatti teljes elhagyatottságot, a körülötte állók gúnyolódását, utolsó szavainak „Éli, éli lamá sabaktáni!" tudatos félreértését: „Nézd, Illést hívja." És a halált. „A mi bűneink fojtották meg Krisztust, és miattuk rugdalta őt a Sátán; értünk halt meg. Ebben a pillanatban a Sátán és a bűn uralkodnak […] Itt Krisztus a legyőzött, teljes mértékben. Összes csodája és tanítása odavan. Krisztus nincs többé."Alighogy meghal, hatalmas jelek történnek: a kárpit kettészakadása, halottak feltámadása.

De nagypéntek estéje mégis tragikus. „A bűn legyőzte az igazságot, a test diadalmaskodott a lélek felett, a Sátán pedig lelökte trónjáról az Istent. Aminek fel kellett volna magasztaltatnia, alant hever, és fordítva. Az élet most halál, a menny pokol, Krisztus igazsága pedig most bűn. Isten ördöggé lett, a pokol mennyországgá. Ezért viszont a bűn örök alávetettséggel fizet, mert mindenki látni fogja, hogy Krisztus által a bűn e világon semmissé lett számunkra, vagyis nem árthat nekünk."

- IVE -

Mozaikok a moszkvai evangélikus gyülekezet történetéből és mai életéből

Az evangélikusok jelenléte Moszkvában több mint 400 éves múltra tekint vissza. A történelem nem kényeztette el a híveket, elég zord körülmények között sikerült megmaradniuk, túlélniük.

Az első evangélikusok Vaszilij Ivanovics (1524-1533) hercegségének utolsó éveiben az általa meghívott északnyugat-európai iparosok, kereskedők, orvosok csoportjával jelentek meg a városban.

Templomi gyülekezetet később, 1560-1565 között alapítottak. Az első fatemplom 1576-ban épült meg, majd az 1640-es években újabb templom építésére került sor (Tiszti templom). 1643-ban – a pravoszláv papok elégedetlenkedése miatt – Mihail Fjodorovics cár parancsára mind a két templomot lerombolták („nincs szükségünk a morajlásukra" – utaltak a harangok zúgásának és csengésének különbségére).

Egy 1649-es rendelet megtiltotta az európaiaknak az ingatlanvásárlást a fővárosban. Moszkvában több tűzvész pusztított, a várost ilyenkor áttervezték. Az evangélikusoknak hol egy, hol két templomuk volt, hol egy sem.

1694-ben jelentős esemény történt: az európaiakkal rokonszenvező I.Péter cár lerakta az új Szt. Péter-Pál kőtemplom alapkövét, amit 1695. április 3-án jelenlétében szenteltek fel. Az új templom 1812-ig állt, a nagy moszkvai tűzvészben semmisült meg.

1817-ben III. Frigyes Vilmos porosz király anyagi segítségével és I. Sándor orosz cár engedélyével elkezdődött az újabb templom építése. A templomban 1837-ben szólalt meg először orgona. A század közepére a gyülekezeti tagok száma meghaladta a hatezret. A templom fontos szerepet játszott nemcsak a hitéletben, hanem a város zenei életében is; híres orosz és külföldi előadók adtak hangversenyt benne. Liszt Ferenc 1843. május 4-i fellépését mindegyik forrás megemlíti.

A XX. század elejére a Szt. Péter-Pál templom már 17 ezer gyülekezeti tagot számlált. Az istentiszteleteket német, lett és észt nyelven tartották.

1918-ban, miután ismét Moszkva lett a főváros, a Szt. Péter-Pál templom Oroszország, majd a Szovjetunió katedrálisa lett. Nem sokkal ezután elkezdődtek az üldöztetések és a vagyonelkobzások. A bolsevikok által az egyháznak és a vallásnak küldött totális hadüzenet minden lehetséges módon megnyilvánult: az egyházi közösségek szétzilálásában, a hívők üldözésében,

az értékek és épületek, vagyonok kisajátításában. A Szt. Péter-Pál templomból is koboztak el értékeket. A gyülekezet elkezdett zsugorodni, mert az emberek féltek templomba járni a represszió miatt. 1936 novemberében a lelkészt és a gyülekezet tisztségviselőit letartóztatták, kivégezték, az istentiszteleteket és a szolgálatokat végleg beszüntették. Ebben az időszakban volt a híres „stundentista" per, amely a bibliaolvasók köreinek kivégzésével végződött.

1937-ben a templom épületében mozit nyitottak „Arktika" néven, utána a „Diafilm" stúdió költözött az épületbe. A stúdió átépíttette a templom belsejét: lebontották a karzatot, emeleteket húztak a templomépület hajójába. Az VI. Világifjúsági Találkozó előtt, 1957-ben lebontották az épület tornyát, mert kereszt nélkül is nagyon látszott a Kremlből, és „templomi küllemével" zavarta a panorámát.

1991 májusa jelentett újabb fordulópontot. Egy lelkes kis csoport összegyűjtötte és beadta a szükséges okmányokat és ily módon már június 7-én gyülekezetként regisztráltatta magát. A történelem során jogilag sem a gyülekezet, sem az egyház nem szűnt meg, csak 1938-tól fizikailag nem létezett. A „Diafilm" stúdió kész volt átadni egy helyiséget az istentiszteletek megtartásához. 1991. szeptember 4-én került sor az első istentiszteletre a stúdió vetítőtermében (ez most az orgona helye). 1992 óta van állandó lelkésze a gyülekezetnek.

A „Diafilm" vállalat 1997 közepén költözött el véglegesen a templomból. Közben gyűjtést indítottak az európai hívek között, és az összegyűjtött összegből az oltárt övezően egy 200 férőhelyes részt sikerült kialakítani. Itt tartották az istentiszteleteket 2004 közepéig. A folytatásról nem is nagyon mertek akkor álmodni, mert akkora összeg kellett a rendbehozatalhoz. 2004-ben fordult a helyzet, több tehetős magánszemély és vállalat adományából és két, több száz fős amerikai önkéntes építőbrigád segítségével hozzá lehetett látni a helyreállításhoz: lebontani a belső emeleteket, visszaépíteni a lebontott karzatot, fényképek alapján helyreállítani a neogótikus mennyezetet, oszlopokat, kicserélni az összes vezetéket és szigetelést, visszaállítani a templomtornyot és a rózsaablakot. A belső térbe egységes bútorzat került. A templom visszanyerte

62 méteres magasságát és végül 2010-re elérte jelenlegi állapotát. A helyreállítások jelenleg is folytatódnak. A fafaragásokat (neogótikus oltár, gyertyatartók, szószék, keresztelő stb.) a rigai művészeti iskola diákjai készítették 2011-ben.

A templom féltett kincse az 1665-ból származó, csodával határos módon megőrzött Oltárbiblia.

Az orgona az egyike a kevés, Oroszországban megmaradt XIX. századi orgonáknak, helyreállított állapotban szolgál 2006 óta az istentiszteletek alatt. A templomnak kiváló az akusztikája, ezért gyakoriak és népszerűek az itt tartott hangversenyek.

A gyülekezeti élet újjászervezése a mai napig is tart. Az első években külföldi segítséggel, most már saját lelkészekkel és egyházi vezetőkkel. Az általam itt töltött négy év alatt is látványosak a változások. A teljesen német nyelvű istentiszteletek előbb kétnyelvűvé váltak, majd ma már szinte teljesen orosz nyelvűek. A gyülekezeti tagok létszáma közel száz, ők tagsági díjat fizetnek, aktív beleszólási joguk van a gyülekezet életébe. A szélesebb kör az istentiszteleteket és rendezvényeket látogatja, adakozik, de a tagságot nem meri vállalni. Az idősebb és középkorosztály kényszerlakhelyekről tért vissza a Szovjetunió szétesése után, nagyon erős túlélési tapasztalattal, szokásokkal. A fiatalabb korosztályt vagy az idősek hozzák magukkal, vagy a családjuk iránti érdeklődés vonzza őket a templomba. Megjelent egy harmadik csoport is, amelynek nincs kötődése az evangélikus valláshoz, csak valami emberközelebbit, mást kerestek. Ez a csoport vagy ateista, vagy ortodox kötődésű környezetből, más nemzeti hovatartozásból találta meg a gyülekezetet. Mindegyik csoport más, másképpen kell megszólítani. Több konfirmáció előkészítő csoport is van. A vasárnapi istentiszteletek alatt gyermek istentiszteletet is tartanak. Népszerűek a bibiliaolvasó körök, a 60+ kör, az ifjúsági kör, amely a konfirmált fiatalokat fogja össze, és az utóbbi két évben fejlődik a kórus.

Van egy külön frankofon csoport is, azt nagyrészt a Moszkvában élő madagaszkáriak alkotják. Számukra franciául zajlik az istentisztelet, saját kórussal.

A gyülekezetre továbbra is jellemző az óvatosság. Kedvesen fogadnak mindenkit, de csak egy idő után engednek közelebb magukhoz. Ezen nincs mit csodálkozni, a szankciók idején mindig nő a bizalmatlanság és a bizonytalanság. A hivatalos állami szervek jóindulatát is óvatosan fogadják, nem tudni ugyanis, hogy milyen árat kell ezért majd a jövőben fizetni. Az egyházi vezetőknek minden szinten nagy diplomáciai érzékre van szükségük, ez érződik az igehirdetéseken is.

Nagyon örülök, hogy tagja lehetek az itteni gyülekezetnek és bepillanthatok a könnyűnek nem mondható életükbe.

Mizsák Márta

Emlékezés adventre – Sepsiszentgyörgyről

Testvérgyülekezetünkből kaptuk a következő beszámolót

Az ige mindenkié, hangsúlyozta a háromnapos gyülekezeti hétvége (november 27-29.) megnyitóján e sorok írója a sepsiszentgyörgyi evangélikus lutheránus templomban, és Isten gazdag áldását kérte azok életére, akik szabadidőt és fáradságot nem kímélve vették ki részüket a rangos rendezvényből. A megtartó hit és az anyanyelvünkön megszólaló szellemi-lelki táplálék elsősorban a várakozás, az advent egyfajta megnyitója volt, üzenet mindenkinek több műfaj és művészi tevékenység révén.

Az Eufónia Kulturális Egyesület szervezte a XV. Háromszék Kamarakórus Fesztivált, melynek a hétvége megnyitóján az evangélikus templom biztosított helyet.

A szombat a gyermekeké és az ifjúságé volt, akik a kézműves foglalkozásokon szorgoskodtak, amelyek termékeit azután a templom alagsorában és az azt övező szabadtéri pultokon láthatta az érdeklődők népes serege. Ötletbörzének is beillő tárgyaikat, készítményeiket előszeretettel kínálták a vasárnapi istentiszteletet követő, a templom körül megrendezett szabadtéri adventi vásáron. Az ez évi kínálat messze felülmúlta az eddigi évekét. Munka közben adventi énekeket tanultak Domokos Zsuzsa és Sala Iduka pedagógusok vezetésével.

Advent első vasárnapja egyben az egyházi év kezdetét is jelentette. Számos más felekezetű városlakó vett részt az úrvacsoraosztással egybekötött istentiszteleten, amelyen a gyülekezet lelkésze Pál apostol Tituszhoz írt levelére utalt ünnepi prédikációjában: *„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.”* Szép összefoglalója ez a mondat a karácsony üzenetének. Ha valaki azt kérdezné, hogy mit is ünneplünk karácsonykor, akkor ezzel az egy mondattal is válaszolhatnánk. Megjelent neked, nekem, gazdagnak és szegénynek, fiatalnak és öregnek, megjelent minden embernek Krisztus. Jézus Krisztusnak a világban való megjelenése egy új világkorszakot hozott el: Krisztus megjelenése után már másnak kell lennie a világnak – hangzott a végkövetkeztetés és a lelkész feltette a kérdést: vajon élnek-e a hívek, a mai ember, Jézus üdvözítő kegyelmével? „Bizonytalan a jövendő. Ó, mi változók az évek” – hangzottak fel a népes hallgatóság ajkán az adventi ének ma is aktuálisan érvényes sorai, miután papi áldásban részesültek a múló egyházi évben megkeresztelt kisgyerekek. Az ünnepi istentiszteletet az egyházközség felnőtt és gyerekkórusának közös fellépése zárta.

Az ünnep hangulatát a helybeli Mandula Duo és a Sepsiszentgyörgyi Cimbora Bábszínház vallásos töltetű koncertje és betlehemes játéka emelte. Ezt követően gyújtotta meg a résztvevők népes tábora a város központjának koszorúján az első adventi gyertyát.

Zelenák József

Egységtörekvések

„Nem egyedül vagyunk hivatottak mennybe jutni,
hanem azokat a testvéreinket is magunkkal kell vinnünk,
akiket most nem tartunk barátainknak."
(Luther Márton)

Az idei évben szinte nem múlt el hét jelentős ökumenikus esemény nélkül. A látható egység felé való törekvés és az egyházi körben érzékelhető reményteljes várakozás mellett tapasztaljuk, hogy a „Ferenc pápa-jelenség" sok kívülálló számára is vonzóvá tette a kereszténységet. Összeállításunk a közelmúlt eseményeiből válogat.

A nyugati és a keleti egyház kézfogása

A világi sajtó is felkapta Ferenc pápa és Kirill moszkvai pátriárka havannai találkozójának hírét: 1054 óta első alkalommal találkozott egymással a római katolikus és az ortodox egyház főpásztora. (Bizonyára sokan emlékeznek, hogy a történelmi találkozó helyszíneként korábban Pannonhalma is komolyan szóba került: az egyházszakadás előtt létesült bencés kolostor a mai napig nyitott a felekezetek közti kezdeményezésekre.) Az egyházfők által kiadott nyilatkozat szövegében a világpolitikai hangsúlyok (közel-keleti, szíriai és iraki konfliktus, Ukrajna) és a két világegyház közt bizonnyal nem sok súrlódást jelentő etikai témák (keresztény Európa, természeti javak megóvása, egy férfi és egy nő szeretetközösségén alapuló család, élethez való jog) mellett különösen az „Isten által akart egység" helyreállítására vonatkozó gondolatok megragadóak. „Ebben a nyugtalanító korban a vallásközi párbeszéd nélkülözhetetlen" – állapítják meg az egyházvezetők. Az „örökölt történelmi eltéréseken való felülemelkedés", a kölcsönös egyetértés munkálása és a „merész tanúságtétel" a világban közös feladatként fogalmazódik meg. A teljes nyilatkozat megtalálható a Magyar Kurír katolikus portálon.

Evangélikus–katolikus párbeszéd

Az ötven éve zajló teológiai dialógus újabb gyümölcseként jelent meg *A szembenállástól a közösségig* című párbeszéd-dokumentum (az előző jelentős mérföldkő az 1999-es *Közös nyilatkozat a megigazulás tanításáról* volt), mely január óta magyar nyelven is kézbe vehető. Az Erdő Péter bíboros és Gáncs Péter elnökpüspök előszavával ellátott irat a reformáció kezdetének 500. évfordulójára készülve foglalja össze, hogy katolikusok és evangélikusok ma mit mondhatnak el közösen erről a történelmi folyamatról és néhány központi jelentőségű teológiai kérdésről (pl. eucharisztia, papi hivatás).

A dialógusfolyamat következő örvendetes állomása 2016 reformáció ünnepén várható, amikor Ferenc pápa a Lutheránus Világszövetség (LVSZ) meghívására Lundba látogat. Az LVSZ 1947-es megalakulásának helyszínén, az 500 évig katolikus, 500 éve evangélikus székesegyházban a reformáció kezdetének kerek évfordulójára készülve közös bűnbánati liturgiára és imaalkalomra kerül sor. Az evangélikus világszövetséget Munib A. Younan elnök, palesztin menekültcsaládból származó szentföldi püspök képviseli.

Protestáns együttélés

Az 1973-ban aláírt leuenbergi konkordia óta fennálló szószék- és úrvacsorai közösségnek köszönhetően evangélikus–református viszonylatban talán ritkábban gondolkodunk el a két egyház arculatának teológiai és történeti eltérésein. Hazánkban napirenden van 2017-re a két egyház közös zsinati ülése, mely – minden ellenkező híresztelésel ellentétben – egy egyszeri ünnepi találkozás lesz, azaz nem tervezzük a református egyházba való beolvadást.

Az evangélikus egyházon belül az elmúlt évek missziói vitái nyomán vált tudatosabbá a különféle kegyességi irányzatok közötti párbeszéd. Képviselőik egy minapi konferencián fogalmazták meg a következő nyilatkozatot: „A felülről kapott békességből munkálkodva azon fáradozunk, hogy az egyház egységét helyreállítsuk és erősítsük. Tisztában vagyunk azzal, hogy

a mi egyházunkban is sok a feszültség. Ellentétek hiteltelenítik, törések, sőt szakadások gyengítik szolgálatunkat, nem egy esetben botránkoztatják meg az egyházat és a világot. Bűnbánattal valljuk, hogy sokat vétkeztünk egymás ellen, egyházunk ellen, de mindenekelőtt az egyház Ura ellen. Egymás felé is bocsánatkéréssel és megbocsátó szeretettel fordulunk. Luther szavaival vallva: együtt szeretnénk a mennybe jutni."

Pap Kinga Marjatta

Ajánlott olvasmány:

A szembenállástól a közösségig. Luther Kiadó, 2016

Faggyas Sándor – Korányi András: *500 éve reformáció.* Protestáns Újságírók Szövetsége, 2015

Kamarás István: *Ferenc pápa-legendárium.* Luther Kiadó, 2015

Meghívó

Szeretettel hívjuk és várjuk kedves szüleinket, keresztszüleinket, rokonainkat, a presbitereket és gyülekezetünk tagjait a konfirmációnkra.

Május 7-én, szombaton délután 5 órakor a tanácsteremben számot adunk mindarról, amit eddig tanultunk.
Vasárnap, 8-án pedig a 10.30-kor kezdődő konfirmációi istentiszteleten először járulunk az Úr szent vacsorájához, belépve gyülekezetünk felnőtt tagjainak sorába.

A beszámolóra alapvetően a Konfirmációi káté anyagából készültünk fel, valamint feleleventettük azokat a bibliai történeteket is, melyeket hittanórán, gyermekbiblia körön tanultunk sok-sok éven át. Február végén konfirmációs hétvégét tartottunk Fóton két másik gyülekezet konfirmadusaival közösen. Kérjük továbbra is a gyülekezet imádságos szeretetét, hogy lelkileg megerősödve tudjunk készülni életünk eme jelentős eseményére.

Berentei Ágnes, Csorba Lenke Márta, Fejér Ágoston, Harmati Bence, Ittzés Miklós, Lakosa Áron, Rákóczy-Kiss Luca, Sebő Áron Zsombor, Szontagh Ábel és Tóth András

Ajánló

Ha Isten úgy akarja

„Tommaso, az elismert római szívsebész magabiztos és sikeres ember. Látszólag a családi élete is rendben van, leginkább pedig fiára büszke, aki az ő nyomdokain jár, hiszen orvosnak készül. Egy nap azonban váratlan fordulat történik: a fiú bejelenti a családnak, hogy félbehagyja az orvosi egyetemet, mert megváltozott az élete és pap szeretne lenni. Tommaso úgy tesz, mintha elfogadná fia döntését, de igazából őrjöng és elhatározza, hogy utána jár annak, hogy ki mosta át a fia agyát ezekkel a keresztény »dumákkal«, és ki az aki eltérítette őt az ígéretes orvosi karriertől. Tommaso tehát nyomozásba kezd, és egyre inkább olyan helyzetekbe bonyolódik, amire még ő sem gondolt…”

Gondoltam, a saját ajánlóm előtt rákeresek, mit ír a „szakmai” ajánló, de nem jól emlékeztem a címre, és ezt a szólásként használt mondatot írtam be a filmcím keresőbe, hogy Ha Isten is úgy akarja. Csodálkoztam, hogy miért egy 2006-ban készült svéd romantikus dráma ismertetője jön erre elő, mikor én egy 2015-ös olasz vígjátékot keresek, de végül csak rátaláltam az általam látott és ajánlani óhajtott filmre. Aminek a címe: Ha Isten úgy akarja. És szöget ütött a fejembe, micsoda különbség, hogy nincs ott az az „is”. Mert erről szól a film. Hogy a dolgok azért mennek úgy, mert Isten úgy akarja. Nem „is”, mert ebben a – vígjátékként besorolt, és derűs, kacagtató jelenetekben tényleg bővelkedő, számomra azonban inkább felemelő és szép – filmben az ismertetőben említett sebész pont gyökeresen mást akar, mint ami Isten szándéka ővele, és ami mégis megtörténik. A remek forgatókönyvnek köszönhetően egy csodálatos folyamatnak lehetünk tanúi, a végén nyitva hagyott kérdésekkel. Nem lehetünk biztosak benne, hogy a főszereplő a szó konkrét értelmében megtér, de hogy nagyon-nagyon megérintődik, és egészen átalakul a gondolkodása, az élete, abban igen. És milyen szívet melengető látni ezt az átalakulást! S bár a film végén történik egy tragédia, s elhangzik a mondat: Itt csak a csoda segíthet, nem hiszem, hogy van ember, aki nem úgy jön ki a moziból, hogy igen, biztos, hogy megtörtént a csoda. Mert Isten úgy akarja.

- SzK -

Ha Isten úgy akarja (színes, magyarul beszélő, olasz vígjáték, 88 perc, 2015, rendezte: Edoardo Maria Falcone

A te Megváltód, ki vérével váltott meg tégedet, az lészen az ítélő bíró - ne félj, mert hiába nem hagyja az ő vérét!

A te Fejed, kinek te tagja vagy, az lészen az ítélő bíró - ne félj, el nem vet tégedet, mint ő testének tagját!

A te Mestered, kinek engedelmes tanítványa voltál, az lészen az ítélő bíró - ne félj, megesmér tégedet, mint tanítványát!

Ama jó Pásztor, kinek juha voltál, az lészen az ítélő bíró - ne félj, jobb kéz felől állat és elválaszt a hitetlenektől!

Ama mennyei Vőlegény, kinek te jegyese voltál, ki Szentlelkével, mint egy gyűrűvel eljegyzett tégedet, neveden hív tégedet, örök életre viszen tégedet!

De míg élsz, te is azt cselekedjed! Ha váltott vagy: a te megváltódnak vérét lábad alá ne tapodjad! Ha tagja vagy: tisztán tartsd magadat! Ha tanítványa vagy: kövessed Mesteredet! Ha juha vagy: szelíd légy! Ha jegyese vagy: szeretetedet másnak ne adjad, se a sátánnak, se e világnak, se a bálványnak!

Pápai Páriz Imre *(1619-1667) lelkész, II. Rákóczi György fejedelem udvari papja*

Böjti sorozat – 2016

Mennyei szózatok – egykor és ma

február 17.	Efezusba (Jel 2,1–7)	**Novotny Dániel** (Aszód, EGA)
február 24.	Pergamonba (Jel 2,12–17)	**Endreffy Géza** (Budaörs)
március 2.	Thiatirába (Jel 2,18–29)	**Pelikán András** (Bp.-Fasor)
március 9.	Szárdiszba (Jel 3,1–6)	**Bence Áron** (Alberti)
márciusl6.	Filadelfiába (Jel 3,7–13)	**Schermann Gábor** (Tatabánya)
március 23.	Laodiceába (Jel 3,14–22)	**Szakács Tamás** (Nógrád megye)

Liturgus: Blázy Árpád
Kezdés: szerdánként 18.00 óra
Helyszín: a kelenföldi evangélikus gyülekezet tanácsterme

Lukács-passió a kelenföldi evangélikus templomban

(1114 Budapest, Bocskai út 10.)

A nagyhét szombatján, **március 26-án 19 órakor**
gyülekezetünk ének- és zenekara előadja
a J. S. Bach kéziratai között fennmaradt, ismeretlen szerzőségű
Lukács-passiót (BWV 246)

Közreműködnek:

Kéringer László – evangélista
Cser Péter – Jézus
Vághelyi Gábor – Pilátus
Continuo:
Szontagh Márton (cselló),
Pál Diana (orgona)

Vezényel:
Bence Gábor
Igét hirdet:
Gáncs Tamás
igazgató lelkész

A belépés díjtalan.
Adományaikat a gyülekezet zenei életének támogatására köszönettel fogadjuk.

BUDAPEST-KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG 1924

♦ *http://kelenfold.lutheran.hu* ♦
♦ *www.facebook.com/kelenfoldi.evangelikusgyulekezet* ♦

Templomkertem

3.TEMPLOMKERT CSALÁDI PIKNIK ÉS PIAC

BUDAPEST, KELENFÖLD, EVANGÉLIKUS TEMPLOM KERTJE
1114 Budapest, Bocskai út 10.

2016.május 1. vasárnap
9.30-17.00

TERVEZETT PROGRAM:
- Családi istentisztelet a templomban
- Közös főzés
- Színpadi programok gyerekeknek és felnőtteknek
- Kézműves foglalkozás, arcfestés, csillámtetoválás
- Bemutatók: táncosok, koncertek
- Őstermelők árusítanak egész nap

templomkert

Magyarországi Evangélikus Egyház • Egyházkert és Missziói Osztály

www.templomkertem.com

Evangelical Lutheran Church in America
God's work. Our hands.

Önfenntartó gyülekezet (?)

A gazdasági ügyeinket intézők szűk körén kívül legtöbb gyülekezeti tagunknak ismeretlen pénzügyeink összetétele. Most erről szeretnék tájékoztatást adni.

Gyülekezetünk önfenntartó, bevételeink három fő forrásból származnak. Az első és legfontosabb a gyülekezeti tagok adományaiból érkezik. Ez lehet egyházfenntartásra fizetett összeg, istentiszteleti offertórium (perselypénz) vagy egyéb adomány. Alkalmanként céladományt is kapunk, ilyen például az áldozati vasárnapi adakozás is. Gyülekezeti tagjaink adományai azért kitüntetetten fontosak, mert ezen összegekből tudjuk – egyebek mellett – lelkészeink, munkatársaink munkabérét fizetni.

Második bevételi forrásunk ingatlanbérbeadásból, pályázati támogatásokból, az alapítványunknak felajánlott adó 1%-ából származik. Működési költségeket tudunk ebből fizetni: a közüzemi díjakat, telefon- és postaköltségeket, az épületeink fenntartásához szükséges dolgok beszerzését, a hitéleti alkalmainkon felmerülő költségeket, a szeretetszolgálat és a családsegítő költségeit, gyülekezeti hétvégéink költségeit, gyermekeink táboroztatását – és még felsorolni is nehéz, mennyi sok kisebb kiadást.

Épületeink felújítására saját forrásokból évek óta nem jut, azokra csak pályázati céltámogatások segítségével van reményünk.

A bevételi forrásokból a gyülekezeti tagoktól érkező összegek aránya jelenleg 50-55%, és ez a rész évről évre csökken, sajnos nem csak százalékos arányban.

Látható ebből, hogy közösségünk anyagi fenntartása elsősorban a mi feladatunk. Isten iránti hálánkat is kifejezzük, amikor egyházának szolgálunk cselekedeteinkkel és adományainkkal egyaránt. Lelkészeink és munkatársaink anyagi megbecsülése, a gyülekezetünknek otthont adó épületeink működtetése addig lehetséges, amíg ennek feltételeit mi magunk elő tudjuk teremteni. Így talán a legfontosabbak az egyházfenntartásra juttatott támogatások; ebben felelősségünk tudatos vállalása nyilvánul meg, ez ad alapot a gyülekezet rendszeres kiadásainak tervezésére, rendezésére.

Ezért adunk hálát Urunknak testvéreinkért, akik átérezve ezt a felelősséget, lehetőségük szerint hozzájárulnak gyülekezetünk megtartásához és épüléséhez.

Szepesfalvy Ákos

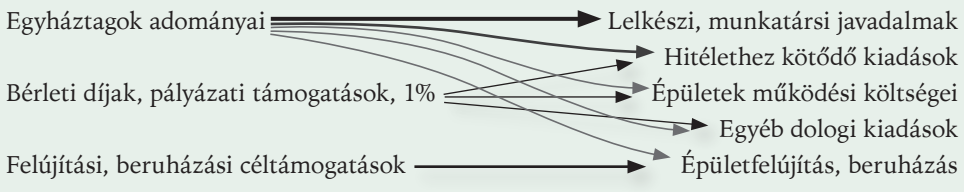

Hírek, események

• Szomorú szívvel, de a feltámadásba vetett hittel emlékezünk Metzlerné Bíró Mária testvérünkre (†57), aki hosszú szenvedés után, november 26-án hazatért Teremtőjéhez. Marika gyülekezetünk elkötelezett, hűséges tagja, presbitere, könyvelője, számvevőszéki elnöke volt. Isten áldja meg emlékét közöttünk és bennünk!

• Ádvent első vasárnap délutánján került sor az Allee előtt az **újbudai gyertyagyújtásra**, melyen ezúttal Blázy Árpád tartott rövid áhítatot.

• December 15-én tartottuk meg a **hajléktalanok karácsonyát** a Fraknó utcai szeretetszolgálatunkban. Hordozzuk imádságban az ott folyó áldozatos és egyre nélkülözhetetlenebbé váló szolgálatot.

• Január 5-én irodánkban került sor az idei **ökumenikus imahét** (január 18–23.) előkészítésére, melynek vezérigéjéül 1Pt 2,9 szolgált: *Arra hívattunk, hogy az Úr nagy tetteit hirdessük!* A szolgálattevők: Faragó Dávid (ref. lelkipásztor), Urr Zsolt Ipoly (ciszterci szerzetes), Kulcsár Tibor (baptista lelkipásztor), Makláry Ákos (görögkatolikus parókus), Gáncs Tamás (ev. lelkész) és Bakos Zsolt (rk. káplán). Az idei adományokat a Kárpátaljai Református Szeretetszolgálat javára gyűjtöttük.

• Január 31-én, a Lepramisszió éves közgyűlésén tisztújításra került sor. Missura Tiborné világi kurátort gyülekezetünk tagja, **Kósa Zsuzsa** váltotta. Kívánunk sok erőt ehhez a szolgálathoz.

• Életének 89. évében a Mindenható elszólította közülünk **Dr. Erdődy Tibornét** (1927–2016), mindannyiunk Judit nénijét, Fraknó utcai szeretetszolgálatunk volt vezetőjét, a kézimunkakör és a hétfői bibliaóra oszlopos tagját. *Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit.* (Zsolt 37,4)

• Konfirmandusaink és a kisifisek egy csoportja február harmadik hétvégéjén **ifjúsági hitmélyítő konferencián** vettek részt Fóton. Az idei alkalom címe *Nyomozás feltámadás ügyben* volt, amelyen három gyülekezetből mintegy 40 fiatal vett részt (l. a beszámolót!).

• Február 24-én a Szent Margit Gimnázium evangélikus tanulói az **Országos Levéltárban** jártak, ahol Apáti Zita segítségével interaktív előadáson vehettek részt. Ezután a Budavári Evangélikus Gyülekezetbe látogattak, ahol találkoztak Bence Imre esperessel, aki áhítattal szolgált, bemutatta a gyülekezetet, és az épület alatt meghúzódó barlangrendszert.

• Február 28-án **Kovács Barbara** teológus-hallgató szupplikált közöttünk, ő hirdette Isten igéjét Kelenföldön a 8 órakor és a fél 11-kor kezdődő istentiszteleteken. A vasárnap offertóriumát az Evangélikus Hittudományi Egyetemen zajló oktatásra gyűjtöttük.

• Március 7-én délelőtt a hétfői bibliaórán – bekapcsolódva az ökumenikus világimanap rendezvényébe – **női imanapot tartottunk.**

• Március 18-án 16 órától kézműves délutánt szerveztünk gyülekezetünk gyermekei számára.

• Március 22-én 19 órától a **Simplicissimus** és a **Holdkórus** ad koncertet templomunkban.

• Április 1-jén 18 órától Egyházmegyei Ifjúsági Találkozó lesz a gyülekezeti teremben, ahol vendégünk lesz – az egyházmegye ifjúsági csoportjai mellett – Bedecs Réka Szélrózsa-koordinátor és Kubiszyn Viktor író, akik egy országos drogprevenciós program keretében látogatnak hozzánk. Házigazdák: Keczkó Pál egyházmegyei ifjúsági referens és Gáncs Tamás igazgatólelkész. Áhítat, közös éneklés, játék, szeretetvendégség is gazdagítja az estét.

• Április 2-án délután fél 5-től **szeretetvendégség** lesz a tanácsteremben, ahol dr. Csepregi Zoltán egyháztörténész lesz a vendégünk.

• Az április 4-i **férfiklub** (FÉK) vendége **Dr. Szentpétery Péter** teológiai tanár lesz, aki a világvallások egymáshoz való viszonyáról tart bevezető előadást.

• Gyülekezetünkben május 7-én és 8-án tartjuk az idei **konfirmációt** (l. a meghívót).

Gyülekezetünk az anyakönyvek tükrében – 2015

A keresztség szentségében részesültek:

Varga Domonkos, Hamrani Laura Ines, Ihászné Csurka Tímea, Ihász Lilien, Ihász Ádám, Ihász Dávid, Szalai Soma Gergely, Rihay Mátyás Tibor, Kubányi Márton Balázs, Schneller Tekla, Schneller Sára, Major Petra, Szabó Hédi, Schneller Janka Jadviga, Gyeskó Tamás, Vécsey Boróka Anna, Nacsa Dominik Zoltán, Dunai-Kovács Álmos, Demeter Mihály Szabolcs, Demeter Lóránt Mátyás, Miklóssy László, Juhász Henrietta, Tóth-Portik Borisz, Sándor Emma Léna, Szabó Katalin, Lakosa Áron Timót, Takács Noémi, Csernyák Johanna, Győri János, Szabó Boglárka Éva, Horváth Levente Lázár, Lukácsi Simon, Tanner Samuel, Gombos Anna Edit, Tagai Bence, Magyar Borbála Katalin, Joó Alexandra, Kántor Nikoletta, Jákói Máté Ágoston, Gombos Vivien, Nosz Nóra Lili, Németh Adél Bella, Sült Emma Szonja, Pusztay Johanna, Nádasi András, Baranyai Erik, Holop Hanna, Antoni Kata Petra

Adja a Teremtő Isten, hogy az ítélet napján e nevek felolvastassanak az Élet Könyvéből!

Konfirmációban részesültek:

Krizmanics Réka, Gyeskó Tamás, Ihászné Csurka Tímea, Szontagh Júlia Sára, Szakmáry Virág Fruzsina, Szakmáry Dalma Laura, Süle-Szigeti Kamilla, Rókusfalvy Márkó, Rókusfalvy Anna, Platthy Antónia Lilla, Papp Eszter Hanga, Nagy Bernadett, Légrády Máté, Koronczai Dávid László, Győri János, Kántor Nikoletta.

Isten tartsa és őrizze meg a gyülekezet előtt fogadalmat tett testvérinket!

Házasságot kötöttek:

Bertoja-Berend András György és Henczler Éva, dr. Raffai Péter és dr. Mesterházy Ildikó, Varga Bálint és Krizmanics Réka, Takarics László és Porubsky Bernadett, dr. Hamrani Sofiane és Ráth Sarolta, Pálvölgyi Balázs és Dechert Anna, Merhala Zoltán és Juhász Viktória Erika, Sciotti Federico és Gombkötő Beáta, Suba Dávid és Bandi Éva Eszter, Christian Simon és Kántor Nikoletta, Aba Zsolt Péter és Afnan-Assad Shahadehe, Hajdú Tamás Péter és Rácz Brigitta, Mesterházy András Márk és Inotai Dóra, Ládeczki Szabolcs és Piros Krisztina, Varga Tamás Ferenc és Kardos Zsófia Zsuzsanna.

A Mindenható Isten áldja meg szeretettel és hűséggel a házastársakat!

Halottaink:

Jankó Géza Zoltán (†73), Kis József (†86), Göllner Gábor (†86), Gaál Eine Kontkanen Eine (†77), dr. Garancsy Mihályné Adamcsok Ilona (†91), Sass János (†85), dr. Scholtz László (†74), Varga Sándorné Kiss Julianna (†83), Müllner Alajosné Sebestyén Jolán (†95), Cinkóczky Attila (†74), Kluch László Béla (†79), Falvay László (†91), Tujner Józsefné Albertényi Anna (†91), Ritter Ödönné dr. Kubinyi Mária (†91), Piri Endre (†98), Küpfer Georg (†65), Ócsai Gábor (†55), dr. Szeghegyi Árpád (†86), Polczer Lajosné Csiszár Ilona (†96), Dzúr Margit (†88), Paár Róbert Béláné Loboda Rozália (†92), Szentpétery Csaba Tibor (†84), Őrhalmi Mihály (†92), dr. Dolgos Lászlóné dr. Demjanova Nyina (†81), Vasy Endre Levente (†71), Bende Lászlóné Szajki Ilona (†89), Pámer Ádám (†79), dr. Martin Kornél (†92), Fenyvesi Jánosné Bánszki Erzsébet (†92), Rácz Lajos (†62), Kárpáty Lóránt (†91), Jakab Mária Wendler Mária (†98), dr. Sulyok Balázsné dr. Szabó Beáta (†71), Petrás Béláné

Bradách Gizella (†93), Szmodics Józsefné Szebegyinszky Zsuzsanna (†87), dr. Zombai Pál (†93), Gróf Kéky Stefán Erzsébet (†83), Csernovics Gáborné Morva Ilona Irma (†89), Szedő Béláné Bereznay Márta (†76), Dr. Kovács Edit (†93), Csillár Istvánné Ulip Ella (†92), Castelli Józsefné Wittner Emília (†79), Tárnokiné Andrejkovics Mária Magdolna (†93), Tárnoki József (†95), Dienes Lászlóné Rozsnyay Klára (†75), Veperdi Ernőné Káden Magdolna (†87), Sztyéhlik Sándorné Varga Etel (†83), dr. Simonné Mohácsi Magdolna (†67), Kocsis Dezsőné Magyarossi Erzsébet (†87), dr. Tróznai Tibor (†68), Lévay Lajosné Molnár Mária (†78), Metzlerné Bíró Mária (†57), Polonyi Győzőné Csáki Anna (†88), Kecskés Sándorné Lesch Ibolya (†89).

Jézus mondja: Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbennem, ha meghal is, él! (Jn 11,25)

A kelenföldi evangélikus gyülekezet istentiszteleti rendje

2016. március 20–28.
„Bizony, Isten Fia volt ez!" (Mt 27,54)

Március 20., böjt 6. vasárnapja (Palmarum)
8.00 úrv. Blázy Árpádné
9.00 (Farkasrét) Blázy Árpád
10.30 úrv. (zenés) Blázy Árpádné
18.00 (vespera) Blázy Árpád

Március 23., nagyszerda (tanácsterem)
18.00 (böjti sorozat) Szakács Tamás (lit.: Blázy Árpád)

Március 24., nagycsütörtök
18.00 úrv. Blázy Árpádné

Március 25., nagypéntek
9.00 (Farkasrét) úrv. Missura Tibor
10.30 úrv. Gáncs Tamás
18.00 (passióolvasás) Blázy Árpád

Március 26., nagyszombat
Lukács-passió (egyházzenei est)
19.00 Gáncs Tamás

Március 27., húsvét ünnepe
8.00 úrv. Blázy Árpád
9.00 (Farkasrét) úrv. Gáncs Tamás
10.30 (gyermek) Blázy Árpádné
10.30 úrv. Blázy Árpád
18.00 (vespera) Gáncs Tamás

Március 28., húsvét 2. napja
8.00 úrv. Blázy Árpádné
9.00 (Farkasrét) úrv. Rezessy Miklós
10.30 úrv. (örömzene) Blázy Árpádné

Farkasrét: XI., Németvölgyi út 138.

Hivatali rend

Lelkészi hivatal: 1114 Budapest, Bocskai út 10.
Hétfő–péntek 9–13 óra,
Szerda 17–19 óra
Lelkészek beosztása:
Gáncs Tamás: szerda 17–19 óra, péntek 10–12 óra
Blázy Árpád: kedd 10-12 óra, szerda 10-12 óra
Blázy Árpádné: hétfő 10–12 óra, csütörtök 10–12 óra
Szeretetszolgálat: 1115 Budapest, Fraknó u. 32.
Kedd 14–17 óra között

Telefonszámok

Lelkészi hivatal..... 1/361-2159
Gáncs Tamás igazgató lelkész..... 20/824-3703
Blázy Árpád parókus lelkész..... 20/824-2907; 1/385-0244
Blázy Árpádné másodlelkész..... 20/391-3711 (flottás)
Gombkötő Beáta hitoktató 20/824-8072
Kondorosyné Alexandrova Marianna hitoktató 20/431-2632
Bence Gábor kántor, karnagy 20/824-4524
Pál Diana kántor..... a lelkészi hivatalon keresztül
Sutyinszki Katalin egyházfi..... 20/824-2125

Kelenföldi Evangélikus Hírlevél
A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség
ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10., kelenfold@lutheran.hu, http://kelenfold.lutheran.hu
Fent vagyunk a Facebookon: Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet
Szerkesztőség: Bedecs Réka, Bernhardt Dóra, Blázy Árpádné, Gáncs Tamás, Harmati Béláné, Ittzés-Venásch Eszter, Szabó Kinga
Szerkesztőségi ügyekben kereshető: Bernhardt Dóra (dorabe3@gmail.com)
Megjelent 1300 példányban. Egy példány előállítási költsége 80 forint. A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.
Felelős kiadó: Szepesfalvy Ákos. Nyomdai előkészítés: Ecsedi Klára
Nyomdai kivitelezés: Vareg Produkció (www.vareg.hu). Felelős vezető: Egyed Márton